

LBRIS

We know
books

EOIN DEMPSEY

The German Girl

Fata germană

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Anca Dumitrescu

forteen | 2025

CHAPTER 1

New York City, March 1942

Monika Ritter still dreamed of her past. She was in America now, and though she had been here for almost three years, she still felt like a stranger in a strange land. She hadn't seen Germany since 1936, when she and her now husband, Michael, had fled the country with his sister, Maureen.

Thoughts of that awful time when Maureen and Michael had saved her from the Nazi guard's lecherous advances came when she was alone in the dark. She could still feel his rough hands on her as he threw her down on the ground. She could still smell the foul scent of his breath and feel his weight on top of her. The sound of the gunshot that almost killed Michael when he and his sister came upon the scene still rang in her ears.

Monika felt no regret for Maureen killing that man or any of the actions she or her friends took that night when they helped the starving gypsy family escape from the camp. It had been a turning point in her life—a hinge that had first led her to Paris and then to marry Michael and move with him to America, a country she knew little about before stepping off the boat here. Michael had done his best to prepare her, of course. He'd talked to her for hours about what life would be like in New York, but his words, honest as they were, had done little to ready her to live in a country where she didn't speak the language and which was now at war with the land of her birth.

Michael stirred beside her. It was almost four in the morning, but she'd slept little. Monika wanted to wake her husband and tell him that the weight of living here was too much for her. She wanted to tell him that she couldn't take the shocked looks on people's faces when they heard the accent she tried to hide every day of her life. She wanted to find a place where the war didn't exist, where people didn't see her as an

CAPITOLUL 1

New York, martie 1942

Monika Ritter încă avea vise despre trecutul ei. Acum locuia în America și, deși se afla aici de aproape trei ani, se simțea o străină într-o țară străină. Nu mai fusese în Germania din 1936, când ea și Michael, actualul ei soț, fugiseră din țară împreună cu Maureen, sora lui.

Când era singură în întuneric, îi revenea în minte acea întâmplare îngrozitoare, când Maureen și Michael o salvaseră de avansurile slinoase ale gardianului nazist. Încă îi simțea mâinile aspre aruncându-i trupul la pământ. Încă îi simțea mirosul fetid al respirației și greutatea corpului peste al ei. Încă îi răsună în urechi zgomotul împușcăturii care aproape că-l omorâse pe Michael, când el și sora lui au ajuns la fața locului.

Monika n-avea niciun regret legat de faptul că Maureen îl ucisese pe acel bărbat sau de faptele pe care ea și prietenii ei le făcuseră în acea noapte, când ajutaseră familia de romi înfometați să evadeze din lagăr. Fusese un punct de cotitură al vieții ei care o împinsese mai întâi către Paris, apoi către căsătoria cu Michael și mutarea în America, o țară despre care știa foarte puțin înainte să coboare de pe vapor. Bineînțeles, Michael făcuse tot posibilul să o pregătească. Îi vorbise ore în șir despre viața pe care aveau s-o ducă la New York, dar cuvintele lui, oricât de sincere, nu reușiseră s-o pregătească pentru traiul într-o țară a cărei limbă n-o știa și care acum era în război cu țara ei natală.

Michael s-a mișcat în somn lângă ea. Era aproape patru dimineața, dar Monika nu dormise aproape deloc. Ar fi vrut să-l trezească pe soțul ei și să-i spună că nu mai putea îndura apăsarea vieții de aici. Ar fi vrut să-i explice că nu mai suporta privirile șocate ale oamenilor când îi auzeau accentul pe care încerca să și-l ascundă în fiecare zi. Ar fi vrut să găsească un loc în care războiul nu exista, în care oamenii n-o priveau ca pe un

enemy amongst them, where she could be another face in the crowd and live as everyone else seemed to.

Instead, she got out of bed and went to the window. A car rumbled past on the street below. She'd been in this apartment with Michael for almost a year now. As a Berliner, she was used to the hustle and bustle of the big city. That didn't bother her. But something else did. Something was missing. The hole inside her was growing by the day and was becoming harder to hide from her husband. There were only so many times she could shrug off his concerns. But what was there to say? It wasn't as if he could actually do anything to help her. No one could. Some burdens couldn't be shed. She was trying to accept hers without it crushing her entire life under its weight.

She pressed her forehead against the cool glass of the window and peered down at the empty street three stories below her. She tried to picture it as if it were in Berlin. The government didn't erect flags in its own honor on every street here. The sickness that had infected Germany hadn't yet spread to America. No one in the bars and restaurants of Manhattan thought a Nazi invasion was imminent, and all were thankful that the vastness of the ocean between the eastern seaboard and the shores of war-torn Europe would protect them from the seemingly unstoppable force of the German army.

Still, the city was a different place since the attack on Pearl Harbor the previous December. The dithering of a largely immigrant population, which wanted to wash its hands of a conflict it saw as an old world problem, had been brushed aside. The populace rallied to the cause and, with President Roosevelt's approval, moved from a stance of isolationism to one of war almost overnight. Within days of the attack, tens of thousands of New Yorkers had lined up outside overwhelmed recruiting offices to volunteer to fight back. The Port of New York had been transformed into a staging point to feed and support the war efforts of both the British and their embattled Soviet counterparts and soon would begin sending American troops by the thousands.

Monika was glad the American war effort was underway at last, yet she worried it was too late. Every day, she read the papers with gritted teeth as they story after story of Nazi successes. It seemed the Wehrmacht was unstoppable. The British were on their knees, and the American army

dușman, în care să se poată pierde în mulțime și să trăiască așa cum păreau să trăiască toți ceilalți.

În schimb, s-a dat jos din pat și s-a dus la fereastră. O mașină a străbătut strada de dedesubt, huruind. Locuia cu Michael în acest apartament de aproape un an. Ca berlineză, era obișnuită cu agitația unui oraș mare. Asta n-o deranja. Dar o deranja altceva. Îi lipsea ceva. Golul din sufletul ei devenea mai mare cu fiecare zi și îi era din ce în ce mai greu să-l ascundă de soțul ei. Nu-i putea ignora îngrijorările la nesfârșit. Dar ce i-ar fi putut spune? Nu era ca și cum el chiar putea s-o ajute în vreun fel. Nimeni nu putea. Există poveri de care nu te poți elibera. Încearca să și le accepte fără ca acestea să-i zdrobească întreaga viață sub greutatea lor.

Și-a lipit fruntea de geamul rece și a privit strada pustie aflată la trei etaje mai jos. A încercat să-și imagineze că era în Berlin. Aici, guvernul nu arbora pe toate străzile drapele pentru propria onoare. Molima care infectase Germania încă nu se răspândise în America. În barurile și restaurantele din Manhattan nimeni nu credea că o invazie nazistă este iminentă, și erau cu toții recunoscători că vastitatea oceanului dintre coasta estică și țărmurile Europei sfâșiate de război aveau să-i protejeze de forța aparent de neoprit a armatei germane.

Cu toate acestea, orașul se schimbase după atacul de la Pearl Harbor, din luna decembrie a anului trecut. Ezitarea populației în mare parte alcătuită din imigranți, care își doreau să ignore un conflict pe care îl considerau problema vechii lumi, dispăruse acum. Oamenii se raliaseră cauzei și, cu aprobarea președintelui Roosevelt, trecuseră aproape peste noapte de la o perspectivă izolaționistă la una de război. La doar câteva zile după atac, zeci de mii de newyorkezi se aliniaseră în fața birourilor de recrutări, oferindu-se voluntari. Portul New York se transformase într-un punct strategic de susținere a eforturilor de război ale aliaților britanici și sovietici, iar în scurt timp aveau să înceapă să trimită de mii de trupe americane.

Monika se bucura că americanii demaraseră eforturile de război în cele din urmă, dar se temea că era prea târziu. În fiecare zi, citea scrâșnind din dinți articolele din ziare care prezentau succesele neconținute ale naziștilor. *Wehrmachtul*¹ părea de neoprit. Britanicii erau îngenuncheați, iar armata americană

¹ Numele oficial al forțelor armate ale Germaniei naziste între 1935 și 1945 (n. red.).

was clearly a pitiful product of years of isolationism and neglect. The Nazis were the bullies in the international schoolyard doing whatever took their fancy.

It was so hard for her to find a role in it all. It was impossible to be accepted when everyone she met thought she was one of them because she was so obviously German. She was fluent in English—it had only taken her about six months; her mother had always told her she had a flair for languages. But the thick accent she still couldn't shake singled her out for angry looks.

At least she hadn't been treated as the Japanese had over on the West Coast. Thousands had already been removed from their homes, and a special internment camp had been set up in California to house ten thousand Japanese Americans deemed as a threat to national security. It frightened her and made her think of the early days of the concentration camps in Germany. She had only been a child then and, like most of the population, knew little of their existence at first. But all that changed in September 1934 when the Gestapo took her father away for the crime of being a trade union leader.

Standing at the window, she closed her eyes to stave off the avalanche of pain that always came with the thoughts of her father. She felt a tear run down her cheek and wiped it away, ashamed to cry, even alone. The day her father was taken away, she had collapsed weeping in the street. But then she had come to a decision. She would survive, carry on, keep her feelings hidden, and never show emotion in public again.

She turned back to the bed. Michael still hadn't moved. The only sound in the dark room was that of his gentle breathing. She climbed back under the covers beside him and put her arms around him. He uttered a few gentle protestations, but she held on. He wriggled a little but was asleep again in seconds.

She shut her eyes, trying to quiet her mind with images of tranquil country days drenched in lazy sunshine, dredging for happy memories of her youth and days at the lake with her parents or visiting her cousin in the countryside. Her mother's face was becoming hazier with each passing year. It had been ten years since she'd died, and Monika had no photographs to remind her or show Michael how much she looked like her. They'd left Berlin in such a hurry that Monika hadn't time to take anything, not even that one framed image of her mother. She'd left everything behind. No one

era în mod evident rezultatul deplorabil al anilor de izolaționism și neglijare. Naziștii erau bătașii din curtea școlii internaționale care făceau tot ce voiau.

Îi era foarte greu să-și găsească un rol în toate astea. Era imposibil să fii acceptată când toți cei pe care-i întâlnea o priveau ca pe una de-ale lor, pentru că era evident germană. Vorbea engleză fluent, o învățase în numai șase luni; mama ei îi spusese mereu că avea o înclinație pentru limbi străine. Dar accentul german de care nu reușise încă să scape o făcea să iasă în evidență și să atragă priviri mânioase.

Cel puțin nu fusese tratată așa cum fuseseră tratați japonezii pe Coasta de Vest. Mii de oameni fuseseră nevoiți să-și părăsească locuințele și în California exista un lagăr de prizonieri pentru zece mii de americani de origine japoneză considerați o amenințare pentru siguranța națională. Asta o înspăimânta și îi amintea de perioada de început a lagărelor de concentrare din Germania. Pe vremea aceea era doar un copil și, ca majoritatea populației, la început nu știuse mai nimic despre ele. Dar totul se schimbă în septembrie 1934, când Gestapoul îl arestase pe tatăl ei pentru că era lider de sindicat.

În fața ferestrei, Monika a închis ochii ca să alunge durerea ce-o cuprindea de fiecare dată când se gândea la tatăl ei. A simțit o lacrimă alunecându-i pe obraz și s-a șters repede la ochi, rușinată că plânge, chiar și de una singură. În ziua în care tatăl ei fusese arestat, se prăbușise în stradă, plângând. Dar apoi luase o hotărâre. Avea să supraviețuiască, să reziste, să-și ascundă sentimentele și să nu-și mai arate niciodată emoțiile în public.

S-a întors în pat. Michael nu se clintise. În încăperea întunecată, singurul sunet care se auzea era respirația lui ușoară. S-a băgat lângă el în așternuturi și l-a luat în brațe. Michael a îngăimat o împotrivire blândă, dar Monika n-a renunțat. S-a zvârcolit puțin, apoi, după câteva clipe, Michael a adormit din nou.

Monika a închis ochii, încercând să-și liniștească mintea cu amintirile acelor zile liniștite la țară, scăldate în lumina leneșă a soarelui, amintiri fericite ale copilăriei, când mergea cu părinții pe malul lacului sau își vizita verișoara. Chipul mamei sale devenea din ce în ce mai estompat cu fiecare an ce trecea. Trecuseră zece ani de la moartea ei și Monika nu avea nicio fotografie care să-i aducă aminte de ea sau pe care să i-o arate lui Michael ca să vadă cât de mult semăna cu ea. Plecaseră din Berlin atât de precipitat, încât nu avusese timp să ia nimic cu ea, nici măcar acel unic portret înrămat al mamei sale. Lăsase totul în urmă. Nimeni de aici nu-i

had known her parents here. It was as if her past didn't exist. Michael said he was happy to talk about her childhood, but he didn't know any of the people in the stories, so he couldn't picture it with her. It wasn't his fault. None of this was.

Frustration burned through her entire body as she let her hands slide from Michael's body. Her husband seemed glad to be free from her grip and rolled away in his sleep. She lay on her back and stared up at the dark ceiling. She told herself how painful everything could seem in the loneliness of a sleepless night, but the fire in her heart burned on.

Michael was already at the breakfast table when she emerged from the bedroom in her dressing gown. It was a Saturday, so he hadn't had to rush off for work. He greeted her with a smile, looking up from his newspaper. "I wasn't expecting you to sleep in so long. Your breakfast has gone a bit cold."

"That's all right. Thank you for making it." She sat at the table and helped herself to the scrambled eggs with sausage he had prepared.

"Bill Smithers joined up yesterday," Michael said as she forked the lukewarm eggs into her mouth. "The Army."

"Did he?" She lowered her eyes. This wasn't the first time her husband had broached this conversation, and it was hard to know what to say. She knew the importance of what was happening in the world more than most and didn't want to hold him back from what he saw as his duty, but what would she be here without him?

"Most of the men under 30 have gone from the firm now, and some of the older men too. Bill is ten years older than I am. Has a wife and three kids at home too."

Michael was 24, and while he wasn't in the peak physical shape he'd been in when he competed at the Olympics in '36, he was fitter than most.

He pushed the newspaper across to her. The headline on the front page was about the possibility of American troops landing in North Africa to join the fight there.

cunoscuse părinții. Era ca și cum trecutul ei n-ar fi existat. Michael spunea că se bucură să-i vorbească despre copilăria ei, dar nu-i știa pe niciunul dintre oamenii din poveștile ei, așa că îi era imposibil să-și imagineze acel trecut cu ea. Nu era el de vină. Nu era de vină pentru nimic.

Când și-a lăsat mâinile să alunece de pe Michael, frustrarea îi ardea întregul corp. Soțul ei a părut să se bucure că nu-i mai simte strânsoarea și, adormit, s-a întors pe partea cealaltă. Întinsă pe spate, Monika și-a ațintit privirea în tavanul întunecat. S-a gândit cât de dureros părea totul în singurătatea unei nopți fără somn, dar focul din inima ei continua să ardă.

Când a ieșit ea din dormitor, în cămașă de noapte, Michael era deja la masă, luând micul-dejun. Era sâmbătă, așa că nu trebuia să plece grăbit la muncă. A salutat-o cu un zâmbet, ridicând ochii din ziar.

— Nu m-așteptam să te trezești atât de târziu. Ți s-a cam răcit mâncarea.

— E-n regulă. Mulțumesc.

S-a așezat la masă și a luat farfuria cu omletă și cârnați pe care i-o pregătise.

— Bill Smithers s-a înrolat ieri, a spus Michael în timp ce ea lua din omleta călăie.

— Da? a spus ea, coborând privirea.

Nu era prima dată când soțul ei deschidea această discuție și Monikăi îi era greu să-și dea seama ce să spună. Era mai conștientă decât majoritatea oamenilor de importanța evenimentelor care aveau loc în lume și nu voia să-l împiedice să facă ceea ce el considera a fi de datoria sa, dar cum ar fi putut trăi aici fără el?

— Majoritatea bărbaților sub treizeci de ani au părăsit deja firma, la fel și câțiva mai în vârstă. Bill e cu zece ani mai mare ca mine. Are o soție și trei copii.

Michael avea douăzeci și patru de ani și, cu toate că nu mai avea condiția fizică perfectă din perioada în care participase la Olimpiada din '36, era într-o formă mult mai bună decât majoritatea.

Michael a împins ziarul către ea. Titlul de pe prima pagină vorbea despre posibilitatea ca trupele americane să aterizeze în nordul Africii unde să se alăture luptelor.

“Stalin’s begging Roosevelt and Churchill to engage the Germans in North Africa on a large scale to relieve pressure on the Eastern Front. The Russians are getting pummeled.”

“I’m surprised they’ve lasted this long.”

“So is Hitler. He didn’t expect the war of attrition it’s turned into out there. His tanks are running out of fuel. They need to take the oilfields in the South Caucasus before they can push on.” He folded the newspaper and put it down. The silence between them swelled, enveloping them both.

She tried to concentrate on her food for a few more seconds but then blurted her fears. “You want to join up, don’t you?”

Michael hesitated before answering. He put down his cup of coffee. Rationing hadn’t begun yet, but rumor had it that it wasn’t far down the pipeline. “How long do you think we’ll be able to sit here, eat eggs, and drink coffee?” He tried to smile, but it came as a pained expression.

“Answer the question,” she shot back. “What do you want?”

“I saw so many things in my time in Berlin. So many awful things.” He looked at her with pity. “I haven’t experienced the level of suffering you have. I spent less than four years in Germany, but you were born and raised there. The Nazis destroyed your life. My experience doesn’t compare.”

She reached across the narrow table and cupped his cheek. “I’d probably be dead or in a concentration camp if it wasn’t for you. Remember what my intentions were when we met? I was willing to do anything to get to Goebbels, just so I could try to kill him. My life would be over now if I hadn’t fallen in love with you.”

He placed his hand over hers. “That doesn’t mean I don’t feel responsible for you. I brought you here, away from your friends and the few remaining family members you had. I took you from the life you knew.”

“Our time in New York hasn’t been perfect, but I can only imagine what living in Berlin is like these days. We’d be underground if we were there. The entire population must be living in fear.”

“Those that aren’t should be.”

— Stalin îi imploră pe Roosevelt și pe Churchill să lupte împreună cu germanii din nordul Africii pentru a diminua presiunea de pe Frontul de Est. Rușii sunt decimați.

— Sunt surprinsă că au rezistat atât de mult.

— Și Hitler e surprins. Nu se aștepta să fie nevoit să ducă acolo un război de uzură. Tancurile lui rămân fără combustibil. Pentru a putea continua, trebuie să pună mâna pe rezervele de petrol din Caucazul de Sud, a spus Michael, împăturind ziarul și punându-l deoparte.

Tăcerea dintre ei s-a mărit până când i-a cuprins cu totul pe amândoi.

Țimp de câteva secunde, Monika a încercat să se concentreze la mâncare, apoi a răbufnit, rostindu-și temerile.

— Vrei să te înrolezi, nu-i așa?

Michael a ezitat înainte să răspundă. A lăsat jos ceașca de cafea. Încă nu începuse raționalizarea, dar se zvonea că era foarte aproape.

— Cât crezi că vom mai putea sta aici liniștiți, mâncând ouă și bănd cafea? A încercat să schițeze un zâmbet, dar rezultatul a fost o expresie îndurerată.

— Răspunde-mi la întrebare, a insistat ea. Ce vrei să faci?

— Cât am stat în Berlin, am văzut atât de multe. Atât de multe lucruri îngrozitoare, a zis el, privind-o cu milă. N-am trecut printr-o suferință atât de mare ca tine. Am stat în Germania mai puțin de patru ani, dar tu te-ai născut și ai crescut acolo. Naziștii ți-au distrus viața. Experiența mea nu se compară cu ce-ai trăit tu.

Monika s-a întins peste masa îngustă și i-a cuprins fața în palme.

— Dacă nu erai tu, probabil că acum eram moartă sau în vreun lagăr de concentrare. Ți-aduci aminte ce voiam să fac când ne-am întâlnit? Eram dispusă să fac orice ca să ajung la Goebbels și să încerc să-l omor. Dacă nu m-aș fi îndrăgostit de tine, n-aș mai fi fost în viață acum.

Michael și-a pus mâinile peste mâinile ei.

— Asta nu înseamnă că nu mă simt responsabil pentru tine. Eu te-am adus aici, departe de toți prietenii tăi și de cele câteva rude pe care le mai aveai. Te-am separat de viața pe care o știai.

— Viața noastră în New York n-a fost perfectă, dar nu-mi pot închipui ce înseamnă să trăiești acum în Berlin. Am fi nevoiți să stăm ascunși. Probabil că toată populația e terorizată.

— Cei care nu sunt terorizați ar trebui să fie.